

Arrest

nr. 127 580 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 7 januari 2008 te Turkije in het huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

1.2. Op 18 december 2008 dient verzoeker bij de Belgische ambassade van Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn Nederlandse echtgenote in België te vervoegen.

1.3. Het gevraagde visum wordt op 7 september 2009 geweigerd. Het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze beslissing wordt bij arrest van 22 december 2009 met nummer 36 481 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Verzoeker, die op 15 april 2010 het Schengengebied binnenkomt in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten, dient op 19 april 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 8 juni 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient op 15 juni 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Verzoeker wordt op onbepaalde datum, in antwoord op voormelde aanvraag, in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 september 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 27 maart 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Turkije

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de Nederlandse echtgenote sedert 17/07/2012; afgeschreven is naar Nederland.

Betrokkene werd uitgenodigd om documenten aan te brengen die zijn sociale en economische integratie in België aantonen zoals vereist in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene ondertekende deze uitnodiging op 09.01.2013 en kreeg tijd tot 08.12.2013 om de documenten voor te leggen.

Aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft om tot op heden niet in te gaan op deze uitnodiging en niets voor te leggen, kan geen verder onderzoek gevoerd worden. Bovendien blijken uit het administratieve dossier geen elementen waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf daarom ingetrokken en de F-kaart van betrokkene dient bijgevolg te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

In zijn inleidende verzoekschrift vraagt verzoeker dat ook de stad Antwerpen zou worden aangeduid als verwerende partij. Hij licht toe dat hij voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden – en dit in tegenstelling tot het gestelde in voormelde beslissing – bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen een aantal stukken heeft afgegeven in het kader van het door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gevoerde socio-economische onderzoek en stelt dat het bijgevolg noodzakelijk is dat ook de stad Antwerpen haar administratief dossier voorlegt aan de Raad zodat dit kan worden aangetoond.

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenwel van inquisitoriale aard. Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State duidt de Raad ambtshalve, op zicht van de bestreden beslissingen, die overheid aan als verwerende partij die het best geplaatst is om de wettigheid van de beslissingen te verdedigen. Hij is hierbij niet gebonden door de verwerende partij(en) zoals aangeduid door de verzoekende partij (R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, nrs. 58-74).

In casu dient te worden vastgesteld dat beide aangevochten beslissingen zijn genomen door een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Hierover bestaat geen betwisting. Verzoeker duidt in zijn inleidende verzoekschrift tevens de stad Antwerpen aan als tegenpartij, doch de stad Antwerpen is niet de overheid die de bestreden beslissingen heeft genomen, die hierin inhoudelijk is tussengekomen of die in deze over enige bevoegdheid beschikte om deze beslissingen te nemen. Wat het onderzoek van de wettigheid van de aangevochten rechtshandelingen betreft, acht de Raad het niet nodig dat de stad Antwerpen tevens als verwerende partij wordt betrokken in de thans voorliggende zaak. Deze overheid is vreemd aan het nemen van de in casu bestreden beslissingen en er blijkt niet dat deze overheid in het kader hiervan een voor vernietiging vatbare handeling heeft gesteld of een dermate grote rol in het beslissingsproces heeft gespeeld dat zij het onderzoek door de Raad in belangrijk mate kan vooruithelpen.

De vaststelling dringt zich op dat de enkele reden dat verzoeker wenst dat de stad Antwerpen wordt betrokken bij de zaak is dat hij via deze weg kennis kan nemen van zijn dossier bij de stad Antwerpen. Verzoeker voegt een schrijven dat hij per mail op 9 april 2014 overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen en waarbij hij vroeg om een kopie te ontvangen van het administratief dossier en stelt dat deze verzuimt om hierop in te gaan. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker, indien op zijn verzoek niet zou zijn geantwoord, verdere stappen heeft ondernomen, bijvoorbeeld in het kader van de wetgeving openbaarheid van bestuur, om inzage te krijgen in zijn administratief dossier. Verder heeft verzoeker ook steeds de mogelijkheid om in het kader van huidige procedure zelf aan te tonen dat hij wel degelijk stukken voorlegde aan de stad Antwerpen. Hij blijft evenwel in gebreke enig overtuigend en concreet begin van bewijs voor te leggen van zijn bewering dat hij verschillende stukken zou hebben voorgelegd. Een loutere verklaring van een vriend of kennis kan in deze niet worden weerhouden als afdoende begin van bewijs. Verzoeker legt geen ontvangsbewijs voor en evenmin een bewijs dat hij bijvoorbeeld een afspraak had bij de stad Antwerpen. Het komt de geloofwaardigheid van verzoeker verder niet ten goede dat hij, waar hij verwijst naar de door hem beweerdelijk voorgelegde stukken betreffende zijn tewerkstelling en integratie, tevens verwijst naar stukken die dateren van na de beweerde afspraak op 20 januari 2013 bij de stad Antwerpen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit de bespreking van het middel blijkt dat de overige volgens de verklaringen van verzoeker aan de stad Antwerpen overgemaakte stukken niet van aard zijn dat deze, indien deze wel degelijk zouden zijn voorgelegd, aanleiding kunnen geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad dat er geen noodzaak is dat de stad Antwerpen eveneens als verwerende partij wordt aangeduid in huidige zaak.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater, §§ 1, derde lid en 4, eerste lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-

beginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt tevens dat het 'oude' artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Omdat desbetreffend artikel de overheid verplicht om een dergelijk onderzoek te voeren is artikel 42 quater, §1, derde lid geschonden.

In de bestreden beslissing wordt beweerd dat verzoeker ervoor gekozen heeft om niet in te gaan op de uitnodiging hem betekend op 09.01.2013 en niets voor te leggen, zodat er geen verder onderzoek kon gebeuren.

Verzoeker is formeel dat hij zich WEL heeft aangeboden op de gemeente en heeft hij zeer veel stukken bijgebracht aangaande zijn tewerkstelling en integratie (zie bijlagen).

Verzoeker brengt een getuigenverklaring bij van het feit dat hij de gevraagde stukken heeft binnengeleverd op de gemeente op 20.01.2013 (stuk 12).

De medewerkers van tweede verweerster hebben echter blijkbaar verzuimd deze stukken over te maken aan eerste verweerder!

Verzoeker hoopt dat een en ander zal blijken uit het administratief dossier van de gemeente.

De raadsman heeft een kopie besteld van het dossier van de gemeente, maar heeft hij deze tot op vandaag niet gekregen.

Al deze elementen en de fax van de gemeente d.d. 30.07.2012 aan de DVZ waarin zij uitdrukkelijk verzoeken om instructies om het verblijf van verzoeker in te trekken (stuk 5) versterken verzoeker alleen maar in zijn vermoeden dat de gemeente wetens en willens zijn documenten die hij had binnengeleverd niet heeft overgemaakt aan de DVZ!

Verzoeker heeft een jonge leeftijd, hij werkt en heeft hij bijgevolg een inkomen, hij bewijst dat hij ingeburgerd is en dat hij Nederlands kan. Hij heeft momenteel meer bindingen met België dan met Turkije, zijn herkomstland.

Verzoeker voldoet bijgevolg aan de criteria om zijn verblijf te behouden.

Eerste verweerder maakt zich er wel heel gemakkelijk van af door het verblijf van verzoeker af te pakken omdat hij zagezegd niet zou meegewerkt hebben met het onderzoek.

Niets belette eerste verweerder om via het systeem DIMONA na te gaan of verzoeker was ingeschreven als werknemer.

DVZ heeft hier perfect toegang toe en wenden zij meestal eigen onderzoeken bij DIMONA aan om in vele dossiers aan te tonen of vreemdelingen al dan niet werken.

2.

Bovendien heeft het huwelijk van verzoeker langer dan 3 jaar geduurd, waarvan 1 jaar in België en toont verzoeker aan dat hij werknemer is (artikel 42quater § 4 lid 1).

Bijgevolg kon het verblijf van verzoeker niet worden ingetrokken.

3.

Uit het administratief dossier blijkt tot slot dat verzoeker in het Rijk is ingeschreven sedert 24.04.2010 (stuk 6).

Bijgevolg was de laatste dag om een beslissing te nemen 24.04.2013 (oud artikel 42quater).

Omdat verzoeker vóór de wetswijziging d.d. 11.07.2013 de termijn van 3 jaar heeft volbracht, is er sprake van verworven rechten en is de nieuwe wet en de nieuwe termijn van 5 jaar niet van toepassing op verzoeker.

Het middel is gegrond.”

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoeker betwist niet dat zijn Nederlandse echtgenote is vertrokken uit het Rijk en hij zich in de situatie bevindt zoals voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt wel dat ten onrechte geen onderzoek is gevoerd in de zin van het op dat ogenblik geldende artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het is in deze niet betwist dat verweerder verzoeker bij brief ter kennis gebracht op 9 januari 2013 in kennis stelde van het feit dat een onderzoek lopende was naar de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht, hem wees op de bepaling van toenmalig artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en hem uitnodigde om alle documenten die hij nuttig achtte voor zijn dossier over te maken binnen de 30 dagen na betekening van de brief. In de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden wijst verweerder erop dat verzoeker niet is ingegaan op deze uitnodiging en geen stukken heeft voorgelegd. Verweerder oordeelt vervolgens dat uit het administratief dossier geen elementen blijken waardoor een

terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker en die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Aldus blijkt wel degelijk een onderzoek in het licht van toenmalig artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, op grond van de elementen voorhanden in het dossier.

Verzoeker betoogt thans dat hij zich wel degelijk heeft aangemeld bij de stad Antwerpen om verschillende stukken voor te leggen aangaande zijn tewerkstelling en integratie. Hij legt ten bewijze hiervan evenwel enkel een verklaring van een kennis of vriend voor. Dit voorgelegde bewijs kan niet volstaan als voldoende (begin van) bewijs van het voorleggen van stukken waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Zo kan verzoeker geen ontvangstbewijs voorleggen of zelfs maar het bewijs dat hij op 20 januari 2013 een afspraak had op de diensten van de stad Antwerpen of zich daar heeft aangemeld. Waar verzoeker verder verwijst naar de door hem beweerdelijk voorgelegde stukken betreffende zijn tewerkstelling en integratie dringt ook de vaststelling zich op dat hierbij stukken zitten die dateren van na de beweerde afspraak op 20 januari 2013 bij de stad Antwerpen, hetgeen de geloofwaardigheid van verzoeker op dit punt niet ten goede komt.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat, zelfs aangenomen dat verzoeker de door hem in bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken op 20 januari 2013 effectief heeft overgemaakt aan de stad Antwerpen, de vaststelling zich opdringt dat de door verzoeker beweerdelijk voorgelegde stukken niet van aard zijn dat zij een invloed konden hebben op de bestreden beslissingen. Zo voegt verzoeker allereerst een arbeidscontract van onbepaalde duur. Het voorgelegde arbeidscontract is weliswaar afgesloten voor een onbepaalde duur, doch dateert van 23 november 2011. Het werd bovendien afgesloten met een proeftermijn van 14 kalenderdagen. De enkele voorlegging van deze overeenkomst – zonder bijvoorbeeld een, al dan niet recente, loonfiche – stelde verweerder in geen geval in staat enige actuele tewerkstelling vast te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op 27 september 2013. Er blijkt ook niet dat het in deze situatie aan verweerder toekomt nader op te zoeken of er sprake is van een recente tewerkstelling. Het komt verzoeker zelf toe de vereiste stavingstukken in dit verband voor te leggen die rechtvaardigen dat hij op persoonlijke gronden zijn verblijfsrecht kan behouden. Andermaal ten overvloede wenst de Raad ook op te merken dat de wetgever enkel in uitzonderlijke gevallen van mening was dat in de bedoelde periode van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet in eigen hoofde het verblijfsrecht kon worden behouden. Zo gaf hij bijvoorbeeld in de gevallen van § 4 van deze bepaling aan dat het hebben van werk hierbij van belang is, doch gepaard dient te gaan met een behatenswaardige of schrijnende situatie. Verzoeker geeft verder nog aan dat hij tevens een verklaring van niveaubepaling van het Huis van het Nederlands te Antwerpen en een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegde. Het gegeven dat verzoeker een basiskennis Nederlands heeft en regelmatig deelnam aan de cursus maatschappelijke oriëntatie is evenwel niet van aard dat hiermee een verregaande integratie wordt aangetoond die kan verhinderen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. De overige stukken dateren van na de beweerde neerlegging van de stukken bij de stad Antwerpen en hiermee kan aldus al zeker geen rekening worden gehouden.

Verzoeker insinueert verder dat de stad Antwerpen bewust de door hem binnengebrachte documenten niet zou hebben overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zoals reeds aangehaald, blijft hij evenwel zelf in gebreke enig overtuigend bewijs voor te leggen van een afspraak bij de stad Antwerpen of van het feit dat hij aldaar stukken heeft voorgelegd. Verzoeker wijst verder op een fax van de stad Antwerpen aan een gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij instructies worden gevraagd voor de intrekking van de verblijfsvergunning, omdat de echtgenote de echtscheiding heeft aangevraagd en definitief is vertrokken uit België. De Raad merkt op dat niet blijkt dat een ambtenaar van de stad Antwerpen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kan wijzen op het gegeven dat de vervoegde Nederlandse echtgenote de echtscheiding heeft aangevraagd en definitief is vertrokken uit het Rijk. Dit betreft een van de door de wetgever vooropgestelde gronden om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen en het komt aldus niet onlogisch voor dat een ambtenaar van de stad Antwerpen vervolgens instructies vraagt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over de eventuele intrekking van de verblijfsvergunning. Hieruit blijkt geen aanwijzing dat de stad Antwerpen bewust stukken heeft achtergehouden voor de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Voor het overige wordt verwezen naar voorgaande uiteenzetting.

Verzoekers uiteenzetting kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die van aard konden zijn te leiden tot een andere uitkomst. Verzoeker maakt ook geenszins concreet aannemelijk geen of weinig bindingen meer te hebben met Turkije.

De Raad merkt verder op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en het hierin bepaalde dat het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing is indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In deze volstaat het op te merken dat deze bepaling enkel toepassing kan vinden in het geval van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In casu maakte verweerder evenwel toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt daarnaast nog dat voor de wetswijziging van 11 juli 2013 de voorziene termijn om het verblijfsrecht te kunnen beëindigen drie in plaats van vijf jaar betrof en dat hij, gelet op zijn inschrijving in België sinds 24 april 2010, reeds over een verworven recht beschikte ten tijde van de wetswijziging. Verzoeker verwijst aldus naar artikel 17 van de programmawet van 28 juni 2013 (BS 1 juli 2013, inwerkingtreding 11 juli 2013), waarbij in § 1, eerste lid van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet de woorden "*gedurende de eerste drie jaar*" werden vervangen door de woorden "*binnen vijf jaar*". Verzoeker gaat er bij zijn betoog evenwel ten onrechte vanuit dat deze voormalige termijn van drie jaar een aanvang zou hebben genomen op 24 april 2010. Zo dringt de vaststelling zich op dat inzake verzoekers aanvraag van 19 april 2010 tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 8 juni 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Deze beslissing is definitief geworden. Er was aldus op dat ogenblik geenszins sprake van een erkenning van het verblijfsrecht. De thans bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht dat verzoeker werd erkend na een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 15 juni 2011 werd ingediend. Ongeacht de vraag of de termijn vervat in artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ingaat bij het indienen van de aanvraag of op het ogenblik dat verweerder het verblijfsrecht erkent, was de toenmalige termijn van drie jaar geenszins verstreken op 11 juli 2013, zijnde de datum van inwerkingtreding van de wetswijziging waarbij de termijn van drie jaar werd vervangen door vijf jaar. Enig '*verworven recht*' kan aldus niet worden aangenomen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de termijn van artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. Waar verzoeker vervolgens op algemene wijze aangeeft een schending van de hoorplicht te willen aanvoeren, benadrukt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kans werd geboden om elementen in de zin van toenmalig artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan te brengen. Hiertoe wordt verwezen naar het schrijven van verweerder, ter kennis gebracht op 9 januari 2013. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te

verduidelijken. Zoals verder reeds vastgesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij wel degelijk stukken heeft voorgelegd, laat staan dat deze van aard zouden zijn geweest om de bestreden beslissingen te beïnvloeden. In deze omstandigheden kan geen schending van de hoorplicht worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.2.6. Verzoeker maakt verder nog melding van een schending van het fair play-beginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij licht evenwel op geen enkele wijze toe op welke wijze de bestreden beslissingen een schending van deze beginselen zouden inhouden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS